

Dijital Dişiliğın Yansıtırdı Hasreti

— edward34 · 29 Nisan 2013

damlaların sayacı durmuştu vebalin evinde
artık yaşamanın sahnesindeydi çıplak gerçek
artık kendimle rolsüz oynamanın sözsüz yazgısıydım
artık senden bir eserdim

giyinik arzularını oynardı erkekçil mayınlarım
nefsin sınırındaydım, sen aşk sınırının ötesinde
bastırılmamış duyguların patlayış deminde
bir yanım senden, bin yanım benden koptu
bu yüzden , yüzünde yüzen kalışın yaşanma adılıydım
bu yüzden, özünde kalan sevilişin can tamlamasıydım
bu yüzden şulende erir, gülünde açılırdı bahtım

2...

damlanın anıtını yapan vicdanımın şehriyim
yalnız benim okuduğum yazıtların vardı
yalnız benimle yazılan anların vardı
içimde kalmışın felsefi bebeğisin,
ilim kucağında ariflik salıncağında büyüdün
gereksiz alevlerini sunan perinin ,perişanlık şanında kurtarırdın
s'on dersindeydin
bunca acının sözsüzlüğünü okurdu mecalim
seni ne kadar yaşadıysam aynadır kaderim
mutluluk acıyla çifleşti/ huzur ortadoğu gibi şimdi
bu yüzden sen aşkın kudüs'üydün
bütün kutsallarınm senden toplandı
bütünden bir 'e kadar sen olduk , sen kaldık

3.

hislerin cenini büyüdü içsel çocuğum sen diye
muradıma erişişin erkinde terk ederdi tadın varsın diye
aynanın aynısıyla yüzleşme takviminde dökülürdü uzaklığın
seni t'arardım yüklemsiz cümlelerin cemaline
seni s'arardım devrik kayıplar kentinde
umuda yoğunlaşma teşbihlerimde yansırdu gül yüzün

egonun tesbihini çeken kendini bilinmezlikten kaçtım
beni senle çarpardı çarpılmışlık
her şey ancak kendi özüyle denklemlik
belliğime kadar dolmuştu yalnızlık
gayrı senli rüyaların ilmiyim, sırlar arenasında
gayrı senli sevdanın filmiyim özlemler bulvarında
gayrı seni yaşamanın sularındayım berraklar şahitliğinde
gayrı senden öte, senli benden öte bir yarın yerindeyim